

SZÉKELYHIDI ZSOLT

Át- és átköltve

Ó, Szívem,
más másvilág ez,
másnap.
Átitatott, könnyedén viruló
kutakodás az ember-
irodalomban,
ki- és belecsavart emlékek
retró üvegpocharak
üledékes fenekén.
Ide érkeztünk.
Jöttünk lenni itt.
Ajj, Angyalom,
ez az a borozó,
ahol úgy szól
a rock és úgy
a költők,
mint sehol máshol
az élő világon.
Beszédük éjjeli elegy:
tegnap és ma
forgó folyamata.
Ültükben mosolygásuk
egymás arckarimája,
fogsoruk tényleg
görbülni látszik,
léptük haza húzós
és súlyos kell legyen.

A gyomrom
se fáj már.
Nézd, itt vannak
sorban a költők!
Bemutatlak nekik.

Drágám: a költők!
Költők: Virágom!
A ma élő irodalom-
emberek szívesen
rendelnek
mindenféle italt,
és hozzánk szegődnek,
folyik a bor be a pohárba,
folyik a bor
a levegős beszéd közé.
Türelmetlenül száraz a száj,
jajj, csuklunk és ránevetünk.

Ma élő költő akarok lenni,
 mondom a költőknek,
 nézek Virágomra,
 felállok hirtelen.
 Mert a költők
 gondtalan ivók,
 szavalom,
 mert a költők
 hangtalanul
 feszülő ívek
 a világ légkörén.
 Milyen szépek,
 mondom Virág felé
 fordulva, nekik.

Egy nevetve
 szól: dehát te is
 költő lennél, hiszen tudom.

Az én költőségem,
 – ingó szavakkal
 lendülök – veszett
 verscsurga
 el nem mosogatott,
 retró üvegpoharak
 ujjlenyomatos
 oldalán.
 Fordulok hévvel,
 fejem leborul,
 részegen, úgy,
 igazából dőlök
 bele a költők döbbenten
 feszülő karjaiba.
 Virág vizet fog,
 nyakon önt
 kedvesen, hirtelen.

Mondom később
 a hajnali Tiszán
 elmerülve:
 mit nem adtam volna
 egy jó üveg roséért
 a szép kortyú költőkkel,
 egy nótáért fémhúros gitárokkal,
 egy éjszakáért itt, a pikkelyes vízszagban.
 Ó, Drágám, ugye, jó itt?

Nem szólsz.
 Víz csobog.